

SRBSKÝ RUSISTICKÝ ČASOPIS

Русская почта. Журнал о русской литературе и культуре. Белград 2008, 1, 2.

Bělehradská slavistika vydává časopis *Русская почта* jako periodikum o ruské literatuře a kultuře, jehož šéfredaktorkou je ambiciózní místní rusistka Kornelija Ičinová, která svou koncepcí dává najevo, že chce časopis rusistický, evropského a světového střihu, s podobně ambiciózními jmény v redakční radě, kde znějí světové metropole jako Moskva, Jeruzalém, Los Angeles, Mnichov, Řím, Tokio, Kostnice; mezi autory jsou často v cizině na světových univerzitách zdomácnělí Rusové. Již z toho je zřejmé, že jde o časopis čistě rusistický, nechávající často (nikoli vždy) stranou slovanské a slavistické souvislosti ruské kultury a rusistiky nebo je marginalizující. To je jistě možné, i když diskutabilní; sami Rusové – až na výjimky – jsou však stejného názoru. Příspěvky jsou západně efektní v tom smyslu, že obsahují obvykle analýzu nějakého drobnějšího jevu, na němž je ve stopách metody podobných prací ruských formalistů ukázána brilance a brizance autorova intelektu; poněkud stranou zůstává smysl tohoto emblému pro pohyb samotné literatury. Srovnávací přístup se objevuje sporadicky, přesněji řečeno v kulturologické spíše než v literárněvědné rovině. Obě čísla časopisu jsou tedy souhrnem zají-

mavostí. V prvním čísle najdeme například motivickou studii Andreje Dobricyna (Bern) o epigrafu první kapitoly *Egyptských nocí*, Michail Bezrodnyj (Heidelberg) analyzuje anekdotické spřažení díla Leskovova a Tyňanovova, týž se dále zabývá Pláštěm ve folklórních souvislostech, značně blíými místy trpí jinak zajímavá studie Michaila Odesského o ideologii slovanské vzájemnosti a Rusku, o Americe u Dostojevského pojednává Ljudmila Saraskinová (Moskva), aniž zmiňuje zakladatelskou práci Dietera Bodena z roku 1968, Jelena Tolstá (Jeruzalém) hledá prototyp Leskovova leváka ze známého skazu v dějinách ruské nanotechnologie, Leonid Kacis (Moskva) píše o protestantském křtu Židů ve Finsku v letech 1911–1913 a o osudu O. Mandelštama, z dalších textů zmiňují alespoň odvážnou stať K. Ičinové o ruských expresionistech a konstruktivistech, práci Valerije Marošiho (Novosibirsk) o známém „albánském jazyce“, studii Gražyny Bobilewiczové (Varšava) o telefonu v umění 20. století a zajímavou úvahu o nezbytí integrace Ruska do Evropy z pera Vladimira Kantora (Moskva).

Druhé číslo ročníku 2008 vychází zase z ruské klasiky ve stati o Gogolovi z pera Michaila Weiskopfa

Informatorium

(Jeruzalém). Zdá se, že se okruh autorů ustálil a tím také okruh témat: moderna, neruská rusistika (Lev Lunc a Ettore Lo Gatto), formalisté a

Bachtin, ruská filozofie a její literární prameny, z pozůstalosti se tiskne Jovanovičův Neznámý Dobyčín.

Ivo Pospíšil